

פניני עיני חמד

יִצְחָק לֵאמֹר ע"י בֵּית הַכִּנְסָת שְׂכֻנַּת "עֵין חָמַד" - אֲבִשְׁרֵת צִיּוֹן

לרפואת כל חולי ע"י ובכללם ציון בן צ'חלה ולרפואת והצלחת יהודה אריה בן רחל ברכה ומשפחתו

פרשת פינחס - קנאות למען שמו

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן"

(במדבר כה, יא)

הנסיבות שהביאו למעשה.

לאור דברים אלה יובן, שכאשר נרצה להעריך כיאות את מעשה פינחס, עלינו להתחשב באופיו וברוחו. עלינו לברר מה הניע אותו להמית את החוטא? אם יתברר, שמטבעו הוא היה אכזר ומקפיד, זועם וכועס על כל דבר קטן ועושה תמיד דין לעצמו - אין להכתיר את מעשהו כמעשה גבורה. אילו זאת הייתה המציאות האמיתית, היה עלינו להצדיק את אותם אנשים שיחסו את פינחס לבן פוטיאל - שהרי התנהגות פרועה ואכזרית, מן הסתם יש לייחס למורשת בית אבי אמו, שהיו עובדי עבודה זרה.

אולם שונים הם פני הדברים, אם נמצא שפינחס היה רחוק מעוול וחמס ומלא אהבת הבריות אוהב שלום ורודף שלום. על רקע זה מתחייבת המסקנה, שהצדיק הזה כבש את תכונת הנפש העדינות והאצילות והתגבר על היסוסיו וקשייו אשר נבעו ממידותיו הצנועות, כי הייתה אז עת לעשות לה'. הוא קם כדי לקנא את קנאת ה', בעת שחיי הקדושה של כלל ישראל עמדו ליהרס חלילה, בנסיבות כאלה, היה זה מעשה גבורה לשם קידוש שמו יתברך. רק שופט כל הארץ הבוחן כליות ולב יכול לדעת את סתרי נפשו של פינחס, והוא הכריע:

"פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וכו' לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום" - בדיון הוא שיטול את שכרו! כי הוא לא עשה זאת מכח נטיה טבעית להכות בחמת רצח, כאשר מזדמן לו מאורע כזה. הוא עשה מעשה גבורה נגד טבעו, ולכן מגיע לו שכר גדול בדיון.

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד" - מבשרת ציון

אומר רש"י על פי הגמרא: "לפי שהיו השבטים מבזים אותו [את פינחס], הראיתם בן פוטי זה שפיטם אבי אמו [יתרו] עגלים לעבודה זרה והרג נשיא שבט מִיִּשְׂרָאֵל? לפיכך בא הכתוב וייחסו אחר אהרון". יש להבין, מה התועלת ביחסו אחר אהרון? אם המעשה היה נכון וצודק, מה אכפת לנו, אם הוא מתייחס לפוטיאל, ואם לא היה ראוי לעשות מה שעשה האם הייחוס לאהרון ישנה את העובדה? אדרבא, אם בן טובים עושה מעשה רע, יש להחמיר בעונשו. זאת ועוד, מה התועלת ליחסו אחר אהרון, הרי בפועל התייחס פינחס במידה שווה לאהרון ולפוטיאל?

הגר"ח ארנטריו זצ"ל בספרו 'קומץ המנחה' מיישב את הדברים על פי הנאמר בפסוק: "הִנְנִי נֹתֵן לוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם" (במדבר כה, יב). אומרים חז"ל (מדרש רבה): אמר הקב"ה, בדיון הוא שיטול שכרו". אף כאן יש לשאול, וכי היה מקום לחשוב שהקב"ה נותן שכר שלא כדין, חלילה? אלא כאן באו חז"ל להדגיש את ערכו הגדול של מעשה פינחס.

כאשר באים לדון מעשה של אדם, אפשר לשפוט את המעשה כשלעצמו מבלי להתחשב ברקע ובנסיבות שהוא נעשה. אולם מאידך גיסא, אפשר לשפוטו מתוך התחשבות בעברו של האדם, ייחוסו, חינוכו ותכונותיו. ברור שהדרך השניה היא הנכונה. לכן אנו מקילים או אפילו סולחים כאשר הנידון הוא בער או כסיל, בעוד שבדינו של איש משכיל ורם מעלה אנו מחמירים. אותו שיקול מביא אותנו גם להלל ולשבח אדם פשוט על פעולה הנחשבת כמובנת מאליה אצל איש חכם ובעל מידות. כל זה נובע מכך, שבהערכת מעשיו של אדם, יש להביט תמיד, לא רק על המעשה עצמו אלא גם על

העלון מוקדש להצלחת

ישי בן גילה יניב בן גילה שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה- ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה עינת בת רחל ברכה רחל ברכה בת פדילה דליה ארז מזרחי וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע נטלי בת יוניט קסירר אפרים וב"ב י.מ.ש כדורי ישי בן גילה חגי חיים וב"ב שגית בת רוני יראת שמים גלית בת מסודי ארז בן שושנה רונן אברהם וב"ב ארז מזרחי וב"ב עמית בת רבקה שלמה ודנה דוד וב"ב כולל ברסלב אילת חיים בן בכוריו

ציווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר תרצה בתיה בת ימנה נינט עמית בת טובה חגית בת גילה נתנאל בן ג'ינה אילן בן ג'יליטס רות בת סימי סיון בת אסתר יוסף בן רוחמה יפית בת ג'ינה אורן בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר דניאל בן שרה ואושרית בת שושנה

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניזיר בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניזיר בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה גילה בת אקבאל - בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעידה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל אליהו בן גורר פינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בן רחל ברכה נחום בן כירה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה שלו בן מזל פחמה אליהו בן מאיה יפה בת שרה-הצלחה ורפואה רחל בת זוהרה מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה דוד בן דנה יעקב בן אסתר כל עם ישראל

12/07/2014

י"ד תמוז תשע"ד

פרשת פנחס

הפטרה: "ויד ה' - מלכים א', י"ח

ר"ת	יציאה	כניסה	י"מ
21:19	20:30	19:10	י"ב
21:16	20:31	19:27	י"א
21:19	20:33	19:20	י"ה
21:15	20:29	19:27	י"ג

העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פינה הי"ו ולע"נ ראובן עמנואל חיים בן סימה שירין

רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר ולילד אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניזיר בן ימנה וגלית בת מסודי

שואל ומשיב בהלכה – שבת בבית-מלון

שאלה: ?

כאשר אדם מתארח בבית-מלון בשבת, על אלו דברים עליו להקפיד?

תשובה: !

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחס, מפקח ענף הכשרות-רבנות מבשרת:

כאשר גוי מתקרב לדלת כדי לפתוח אותה ולהיכנס, מותר ליהודי להצטרף עמו ולהיכנס. אסור להיכנס לחדר שהותקן בו מנגנון חשמלי, שמדליק אור או מזגן, בעת שנכנסים אליו. בעיה זו מצויה בחדרים ובחדרי שירותים שבבתי מלון, ועל המתארחים לדאוג, שינתקו לפני השבת מערכות אלו.

מי שלא נטרל מערכות אוטומטיות אלו, יבקש מגוי שיפתח עבורו את חדר המלון וישהה עמו מעט, וייהנה הגוי מהאור והמזגן, וממילא יהיה מותר אחר כך ליהודי גם להיכנס וליהנות.

כאשר הוא נמצא בתוך החדר או השירותים ויודע, שכאשר ייצא יגרום לכיבוי האור או המזגן, אם יוכל בנקל להמתין עד צאת השבת, עדיף להמתין. אם ההמתנה גורמת לו צער, מותר לו לצאת מהחדר או מהשירותים. מקורות: היות ומגמת הכיבוי לחסוך לבעלים הוצאות חשמל, וליוצא מן החדר לא אכפת בזה, והוי פסיק רישיה דלא ניחא ליה באיסור דרבנן.

אולם לא יוכל לשוב לחדר לאחר מכן, מפני שוב הדלקת האור או המזגן, ומותר לבקש מן הגוי לנתק מערכת הדלקה זו. מקורות: ראה בספר ארחות שבת (פכ"ו הכ"ח הערה מא), ילקוט יוסף ח"ג (עמוד נה-נו).

מסירות נפש

להלן סיפור מופלא המעובד מהספר "חמד שלמה", שיש בו כדי ללמדנו, שכן כאשר אנו מעוניינים, שיעשו לנו ניסים ממרומים-ראשית עלינו לעשות מעשה של מסירות נפש, ואז לאחר שבמרומים רואים את מעשינו - אזי ישפיעו עלינו מלמעלה כפי השתדלותינו. ומעשה שהיה - כך היה:

בעת שהיה הגאון ר' משה סופר זצ"ל (החת"ם סופר) מנהיגם של כל בני אונגארין, אירע כי בקהל "פזינג" גייר רב הקהילה גר צדק, ולאחר המילה לא נפסק הדם מזובו, והיה לגר יסורים קשים ומרים, והיה בסכנה גדולה, ולא הייתה אפשרות לקרוא לרופא, כי באותו מקום היה חוק שאסור לגייר שום נכרי בלי רשות הממשלה, והרב שגייר לא פנה לרשויות מאחר שידע שלא יתנו את האישור המיוחל.

אירוע זה גרם לפחד גדול ועצום לכל היהודים הסמוכים לאותו היישוב, מכיוון שידעו שאם חלילה ייפטר הגר צדק ויודע הדבר לאנשי הממשל, עלולה להתהוות מסיפור זה סכנה קיומית לכל היהודים היושבים בערים הללו. ונסעו הרב של פזינג והגר לחת"ם סופר. לאחר ששמע את הדברים, אמר הגאון, שאין שום עצה רק שהוא והגר יקחו עגלה ויסעו לנהר דונא, ושניהם יפלו לנהר על קידוש השם.

הרב והגר שמעו והסכימו לעצה זו, ובהיותם כבר באמצע הדרך סמוך לנהר פגשו אדם זקן ששאל אותם: "להיכן אתם נוסעים כאן, והלא כאן הוא סכנה מחמת הנהר השוטף וסוער?" ולא השגיחו בדבריו. אולם הלה הפציר בהם ובסיכומם של עניין סיפרו לו את עצת הגאון.

ענה להם הלה, כי הוא מוהל מומחה, ויש לו עפר שזורקים על מקום המילה ויפסיק הדם, וכך עשה ומייד נרפא הגר, ורצו לקחת את הזקן על העגלה ולהוליכו למקום חפצו, אך הוא מיד נעלם מעיניהם, והבינו, כי הוא 'מלאך הברית' אליהו הנביא בכבודו ובעצמו הושיעם!

בבואם לבית החת"ם סופר לספר על הנס שהתרחש עימם, שאל רב קהילה: "מדוע היה צריך לצוות עלינו ללכת ולהשליך את עצמנו לנהר דונא, והלא היה יכול לשלוח את אליהו הנביא ישר לביתנו", קפץ הגאון ואמר: "וכי בלי מסירות נפש אתה רוצה את אליהו הנביא?! זה בלתי אפשר, רק אחרי שמסרתם נפשכם על קידוש השם אפשר להשפיע את אליהו הנביא!".

התחשבות בזולת

כשמכרה אשת ר' דוד מלעלוב זצ"ל את חנותה, שמח רבינו שמחה גדולה. שאלוהו- ולשמחה זו מה עושה? ענה ואמר: "כשעמדתי ליד חנותי שמחתי תמיד כשראיתי קונים נכנסים לחנויות אחרות. יהודים נהנים ומרוויחים. אולם ראיתי פני סוחר חמוצים, כשקונים נכנסים לחנותי. אמרתי לעצמי- הלוואי ואפטר מצרה זו המכאיבה לב יהודי!"

מנויים

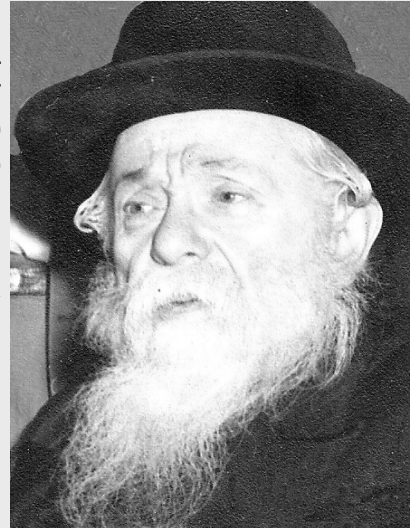
לקבלת העלון חנם ב-email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, חוג הגון,
תזרה בתשובה וכו'- נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח"ב בשם 26 א.ת.ד. 83375 מבשרת ציון. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב
אליהו חיים פנחס
בטל" 052-6329144

הגאון הרב אברהם יהושע העשיל מקופיטשניץ זצ"ל - נולד בד' אייר ה'תרמ"ח (1888) בעיר הוסיאטין בחצר זקנו רבי מרדכי שרגא פייבוש פרידמן (חותן אביו) ונקרא על שם סבו זקנו האדמו"ר בעל ה'אור יהושע' (האדמו"ר ר' אברהם יהושע העשיל ממזיבוז). בשנת ה'תרנ"ד (1894) עם פטירת חותן אביו עבר עם אביו לקופיטשניץ. לאחר נישואיו גר שנים מספר סמוך אצל חותנו בוורשא. עם פרוץ מלחמת העולם הראשונה ברח לוינה. שם עמד וניצח על מלאכת הארגון והסיוע להמוני הפליטים. בשנת ה'תרצ"ו, לאחר פטירת אביו - הוכתר לכהן כממלא מקומו כאדמו"ר מקופיטשניץ.

את וינה עזב לאחר שהחלו רדיפות היהודים ונסע לניו יורק שבארצות הברית בהוראת דודו רבי ישראל מהוסיאטין, ושם הקים בשנת ה'תרצ"ט (1938) בית-מדרש והיה מראשי המדברים ביהדות החרדית בארצות הברית והיה שם מחשובי אדמו"רי בית רוז'ין-אפטא. מראשי אגודת ישראל. ידוע ומפורסם היה בעבודת הקודש בפעולות הצדקה והחסד ובמסירות נפשו למען הכלל והפרט. עזר רבות בגיוס כספים ותרומות לרב יוסף שלמה כהנמן לייסודה מחדש של ישיבת פוניבז' בבני ברק, שם למד נכדו והאדמו"ר כיום רבי יצחק השני פלינטשטיין מקופיטשניץ.

עם ביקורו הראשון בארץ ישראל לאחר השואה החליט לייסד ולהקים את מוסד "בית אברהם" בפתח תקווה לבנות יתומות פליטות השואה, ובהמשך למדו שם בנות מהעליות השונות. אלפים חסו בצילו והתדפקו על דלתות ביתו להיפקד בדבר ישועה ורחמים ונושעו ע"י ברכותיו ותפילותיו. נפטר בניו-יורק ב-ט"ז תמוז ה'תשכ"ז (1967). חי כ-79 שנים. ארונו הובא לארץ ישראל והוא נטמן בטבריה סמוך לציון דודו רבי ישראל מהוסיאטין. בנו, ר' משה מרדכי, מילא את מקומו.

סבא: ר' אברהם יהושע העשיל ממזיבוז. **אביו:** האדמו"ר ר' יצחק מאיר (כהן כאדמו"ר הראשון בקופיטשניץ על פי הוראת אביו חורגו הרה"ק רד"מ מצ'ורטקוב). **אמו:** מרת גיטל (בת דודו, ר' מרדכי שרגא פייבוש פרידמן מהוסיאטין, בן רבי ישראל מרוז'ין). **אשתו:** מרת שרה ברכה (בת דודו, בתו של ר' משה מרדכי ממז'בוז-ווארשא, נפטרה ב-כ' תמוז ה'תשי"ד)

בניו: ר' ישראל (בעת המלחמה היה בשבי האנגלים באוסטרליה, ר' משה מרדכי (ממלא מקומו), ר' משולם זוסיא (חותן רבי נחום דב מבויאן). **בנותיו:** מרת לאה רחל (נישאה לר' אפרים פישל הורוויץ רב בסטניסלב), מרת חוה (נישאה לר' שניאור זלמן גוראריה, מחשובי חסידי חב"ד), מרת מלכה (נישאה לר' אהרן למברגר, חותנו של הרב מרדכי אוירבך), מרת בת שבע (נישאה לר' אהרן דוד פלינטשטיין), מרת מירל (נישאה לר' אליעזר ליפא גארטנהויז), מרת מאניע (נישאה לר' יוסף מרדכי פינק, בן הרב יואל פינק), מרת פרל (נישאה לר' יעקב יוסף טברסקי מאזארניץ - חאטין).

מידת טובו וענוותנותו ואהבת ישראל, שיקדה בו, הייתה מפורסמת לשם דבר, סיפורים רבים נקשרו בטיב מידותיו הנאצלות והמזככות. באחד מביקוריו בארץ הקודש, הגיע לביתו של הגאון המפורסם רבי שלמה זלמן אוירבך זצ"ל בשכונת 'בית וגן' ודנו בעניני ציבורי מסוים. בתום הביקור ביקש להזמין עבורו מונית שיחזירה לבית מלונו, והגאון ר' שלמה זלמן ירד עמו ללוותו בדרכו.

באותם ימים לא היו מוניות רבות כבימינו, ההמתנה למונית הייתה אורכת זמן רב, ולפעמים אף כמחצית השעה ואף יותר. כשראה הגאון ר' שלמה זלמן שזמן ההמתנה מתארך ומונית אין ורבינו שהיה זקן וחלוש עומד כך כל העת על רגליו, ציווה להוריד עבורו כסא מן הבית, כדי שיוכל לשבת בעת ההמתנה הארוכה, ולא יצטרך לטרוח בעמידתו כל אותה עת.

ברם, כשהגיע ר' שלמה זלמן את הכסא לפני הרבי, וביקשו לשבת לפוש קמעא, מיאן הצדיק להתיישב, ונשאר עומד על עמדו. רבי שלמה זלמן הפציר ברבי שוב ושוב, אך הוא מיאן לשבת. כשראה שהגאון מתפלא על סירובו העיקש, נימק את סירובו: **"הנני חי תמיד בתחושה שכל פעולה ופעולה הנעשית כאן 'מצולמת' שם למעלה, ובכן איזה טעם תהיה לתמונה שכזו, שאני יושב ואילו אתם עומדים כאן לידי?"**

במקום מגוריו של הרבי באמריקה, היה גר בשכונת לביתו 'ראש ישיבה' אחד, שלא הכיר את מנהגי החסידים. ועל אף היותו שכן קרוב לחצר הרבי מעולם לא דרך שם. ראש-הישיבה הלה לא התעניין גם בעולם שמסביבו, הוא הכיר רק את הדרך שמביתו אל הישיבה ובחזרה, ותו לא! בכל האירועים והשמחות וימי הפגרא שבבית קופיטשניץ היה מקבל כסדר 'הזמנה' מטעם המוסדות, בתור שכן. אבל הוא מעולם לא הגיע לשום אירוע ולשום שמחה שבבית הרבי. אך לעומתו רבינו כן היה מגיע לכל האירועים בישיבה בה מכהן אותו ראש-ישיבה, ונענה תמיד להזמנות השמחות שבבית אותו ראש ישיבה, והיה נכנס לשמחה לברך אותו בברכת 'מזל טוב', ולכבד את המעמד בנוכחותו.

פעם אחת ערכו שניהם שמחות באותה תקופה, כאשר מתחילה חגג האדמו"ר את שמחת נישואי נכדו ברוב הוד והדר, לא הגיע השכן ראש הישיבה אל השמחה כלל. אך לאחר שבוע כשערך ראש הישיבה שמחת נישואין במשפחתו, ראו המשמשים בקודש את הרבי מחזיק את 'ההזמנה' של אותה חתונה בידו, ובדוק את מיקום החתונה, ברצונו לצאת להשתתף בשמחתו. בראותם כי כן, ניגשו כמה מן המשמשים והנכדים וטענו לפני הרבי בלהט, **שאסור לו לבזות את עצמו כל כך, ושלא ילך בשום אופן לשמחתו של ראש הישיבה!**

"מדוע לא?", שאל הרבי בתמימות. "מפני שאם הוא מתנהג כך, שאינו מכיר כלום בשכנו, ואינו מגיע כאן לשום שמחה ולשום אירוע, אין טעם שהרבי יבוא לכבדו בשמחתו!" - ענו הגבאים. בפקחותו נענה הרבי ואמר: "עכשיו אינני מבין אתכם כלל! מי נוהג טוב, זה שבא לשמחת שכנו, או זה שאינו בא? הרי אומרים אתם בעצמכם, שאותו שכן, שאינו מגיע לשמחת שכנו, אינו מתנהג נכון, אז מדוע אם כן רוצים אתם, שגם אני לא אתנהג כראוי?" - לבש הוא איפוא את אדרתו, ויצא להשתתף בשמחת שכנו כדרכו בקודש, בלא שום חשבונות גומלין...

להלן סיפור מופלא שעובד מ"האמנתי כי אדבר", ויש בו כדי ללמדנו על השגחתו של הבורא על כל צעד ושעל שלנו. היה זה בשנת ה'תשכ"ד (1946). מנהל בית היתומים "שירת הילד" במבואות ירושלים, הרב ראובן מורגנסקי היה מוטרד ומצחו חרוש קמטים. **מצב הפיננסי של המוסד שלו היה בכי רע. בית היתומים היה על סף קריסה.**

למעלה מארבעים שנה פעל בית היתומים שנוסד ע"י אביו, ר' חיים, שהיה אחד מעמודי התווך בירושלים, מנוע של חסד לכל. את הגישה המיוחדת, להעניק אהבה וחיבה מיוחדת לכל יהודי ובעיקר ליתומים, הנחיל גם לבנו הבכור ראובן.

מיוזענו חרד בעיקר לגורלם של מאה ושמונים הילדים האומללים ולמשפחותיהם, אם חלילה ייסגר מפעל מופלא זה. במשך כל השנים ניסה הלה להחזיק את המוסד מבלי לנסוע לחו"ל ולחפש תורמים. **אך כשהגיעו מים עד נפש, וכשנכנס עובד סוציאלי נוסף, לבקש להכניס עוד ילדים עזובים נוספים לפנימייה, החליט עתה בלית ברירה לטוס לארה"ב, וה' יעזור כפי שעזר לו תמיד.**

הוא לוה עוד 5000 לירות, רכש מזון עבור היתומים ולמחרת כבר היה מוכן עם מזוודה בנמל התעופה כשבתיקו האישי היו שני אלבומי תמונות על פעילות הילדים במוסד, שאם לא יועיל לבטח לא יזיק. התיישב ר' ראובן על ספסל בלובי שבשדה התעופה כשלפתע חש מחנק ורעידות בגופו. **הוא הניח את כף ידו על מצחו, וחש שחום גופו עולה פלאים. החולשה מנעה ממנו להזדקף. ובשארית כוחותיו התרומם ועלה למטוס, מצא את מקומו והתיישב, עצם את עיניו ונרדם.**

הוא התעורר עקב התקפת שיעול כבד. הדייל הראשי הבחין בחיזורו וביקש ממנו לסור למחלקת העסקים. "כבוד הרב נראה חיזור ונראה לא טוב, עדיף שתנוח במחלקת העסקים, אתן לך כדור אקמול וסירופ נגד שיעול". כשניסה מיוזענו לסרב, התעקש הדייל ואמר: "הבריאות שלך חשובה לנו, אתה קודח מחום, לא נוח לך ולא נוח לנוסעים הנמצאים לידך החוששים לחלות. במחלקת העסקים נוסע זוג אחד בלבד, יש שם מיטה נוחה ותוכל לישון שם רגוע ונינוח יותר".

לאחר הפצרות חוזרות ונשנות קם ר' ראובן ופנה למחלקת העסקים. שם ישבו זוג קשישים, כבני שבעים לפחות. הוא בירך אותם בערב טוב, התיישב על הכורסא, שנהפכה בלחיצה על כפתור צדדי, שלף את אלבומי המוסד שלו והחל לדפדף. תוך מספר דקות נעצמו עיניו. לאחר כארבע שעות פקח את עיניו וניסה להתיישב. ידו השמאלית הונפה הצידה והאגודל שלו לחץ בטעות על כפתור הכורסא של שכנו.

ה' ירחם! הכורסא נפתחה בעוצמה והקשיש שישב עד כה בניחותא צנח לאחור על גבו, מופתע וחצי מעולף. "אוי, מה עשיתי", הרהר ר' ראובן, "אני בסך הכל אורח חולה במחלקת העסקים ומה עשיתי ליהודי הזה?!" גל של רחמים וחיבה מחד גיסא, וצער עמוק מאידך גיסא, שטפו את ליבו של ר' ראובן. הוא קם בזריזות ממושב, ניגש ליהודי, עזר לו להתייבב וחיבק אותו בחום רב. ביקש באידיש "סליחה אחי היקר", ונשק לו בבנישנות על מצחו מתוך רצון לפייסו. **"נישקת אותי במצח?!",** שאל האישי. **"כן, אני מצטער ומבקש את סליחתך... אנא מחל לי".**

"מוחל, מוחל, אבל נישקת אותי במצח? "שאל". "נכון?!" הלה חייך חיוך רחב. רעייתו של האיש זקפה ראשה ועיניה בתימהון ובהשתאות, ופלטה את המשפט הבא: **"אני לא מאמינה למראה עיניי..."** למראה פני ר' ראובן הסביר אותו איש עסקים יהודי אמריקני: "קוראים לי מוריס צומבר וזו אשתי שרה. יש לי מפעלים גדולים בארה"ב וחברות שיווק של כלי בית, בגדים ומתנות".

"לצערנו הרב, לא זכינו להיפקד בבנים. לפיכך החלטנו אני ואשתי לנסוע לישראל ולהעניק מההון הרב שלנו לילדים... לבית יתומים. או שנקים מוסד זה או שנרחיב. ובכך נזכה לשמח ילדים יהודים, וזה מתוך אהבת ישראל עצומה, ובכך נזכה גם אנו לדור המשך..."

"הסתובבנו בארץ ישראל שבועיים ולא נחה דעתנו. לא מצאנו איש כלבבנו שנוכל לסמוך עליו, שיעשה את החסד הענק הזה... ועכשיו עלינו למטוס, נכנסו למחלקת עסקים, ואז אמרתי לרעייתי: 'שרה, אני עצוב שלא זכינו לתרום, אבל הנה אני מקבל על עצמי. היהודי הראשון, שיתן לי נשיקה, לו אתן את התרומה ואמנה אותו כאיש נאמן, שיפעל למען ילדים יתומים ואומללים'."

"כן, כן, אמר מוריס כשעלינו למטוס!", הנהנה האשה בראשה נדהמת. "האם אתה מוכן רבי ראובן, לקבל על עצמך לפעול למען פרויקט זה?". הרב ראובן הסמיק והחוויר חליפות. **הוא הרים מרצפת המטוס את שני האלבומים, וביקש מבני הזוג לעיין בהם.** קריאות התפעלות הגיעו עד לאוזני קברניט המטוס, שביקש לשמור על השקט במחלקת העסקים. למותר לציין שר' ראובן נחת בניו-יורק ומיד עלה על מטוס חזרה לארץ ישראל עם צ'ק, שיש בכוחו לכסות את כל החובות ולהמשיך את פעילותו של מוסד היתומים למשך זמן רב...

הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כהן ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזקה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה יפה בת רבקה ע"ה	הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר אורה בת נעימה ע"ה	הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה אברהם בן מלכה ז"ל ספירנס תקווה בת נעימה ע"ה	הרב שבת בן אסתיא אטון זצ"ל מאיר מורד בן שושנה ז"ל גאולה בת טובה ע"ה עמירם בן דבורה ז"ל הרב עוליאל ישועה בן סטה מקנין זצ"ל דרור יהושע בן ארץ מיוחס ז"ל דב בן מזל ז"ל סוליקה בת עישה ע"ה שמעון בן חנה ז"ל יעקב בן סלימה ז"ל דניאל רפאל בן חגית ז"ל כל נשמות עם ישראל
---	---	--	---

